

דולי-דולינק'ה – מלווים אותך – מחריד...

**"ונשוב עוד אלייך, נערה שאהבנו
כי אותך לא שכחנו, אך בלב כה
עצוב'...."**

דולי ביקשה לעוף – גוזל כמוך – ביקשה לנוח – להיות עם אמא דרורה ואבא אברהמיק. צעירה. כל-כך צעירה.

דולי של אבי – 34 שנים ביחד – אבי שנשא אותך על כפיים – ואת אמרת: 'תשאלו את אבי, אבי יגיד מה לעשות' – והוא היה איתך. כל הזמן, גם בריצות, גם בטיולים, ובעיקר בבית – הפך אותך למלכה.

דולי היתה יוצאת לטייל עם ילדי הגן – המון שנים מטפלת – מרימה עיניים למעלה ומספרת לילדים את שמות כל הציפורים, אח"כ היתה משפילה מבט למטה – ומראה לילדים פרחים ומספרת להם איך קוראים לכל פרח, בכל עונות השנה. דולי דקת גו, שקטה, צנועה, עיניים חומות קטנות וצוחקת. אפילו הצחוק בא בשקט.

ואז – נולד הבן הבכור – שחר שהפך את ההורים שלך לסבתוש דרורה וסבוש אברהמיק, ואז הגיע לעולם עדי ואחריו ניצן הבן – ולבסוף רוני – תכולת עיניים כמוך, אבי. חייכנית ושקטה ואהובה.

את, דולי – נולדת שנה ורבע אחרי רינת – שהיא היתה בשבילך. חיבור של אהבה מיוחדת. לא זזה ממך רינת, כל הזמן, כל שעה, כל רגע – הולכת וחוזרת, מביאה ומסדרת, מנקה ומביטה בצער עמוק בך, בכאבייך.

והנה נולד לך עוד אח יובל ועוד אחד אורי ועוד אחד – מתן – ואתם חמישיה של זקצרים אלתרים – כל-כך יפים ביחד, וטובים אחד לשני.

דרורה נפטרה לפני 31 שנה, אברהמיק לפני 6 שנים – ואז אבי פתח את המרפסת והבית לכל המשפחה שלך, יחד עם דליה גרבר – אהובתו של אברהמיק לשבע שנים טובות. אבי הגיע מה'צופים' בנתניה והתאהב בך – דולי – במבט שלך, בחיוך שלך. בפשטות וצניעות – וצחוק שקט. אבי הכיר אותך דרך

המשפחה המאמצת שלו – נחמה וצביקה זקצר ז"ל.

ואז התחלתם לרוץ, ביחד לטייל, להיות בטבע, ליהנות ממה שנברא בשבילנו – בשבילך.

ואני מדי פעם שאלתי אותך – לאן את רצה, מה ראית מי חייך אלייך? ועכשיו אני שואלת אותך – למה רצת כל-כך מהר, למה לא עצרת? רגע – אנחנו רוצים לראות אותך עוד קצת, עוד טיפה – כמו שאבי אמר לי אתמול: 'אני לא מאמין שזו הפעם האחרונה שאני רואה את דולי, כל כך קטנה וכל הבית מלא בה' – ובוכה... דולי שאלה: 'מה קרה לי? הגוף בגד בי, מה זה הדבר הזה, שמישהו יקח את זה ממני... די נמאס לי'.

אבל אנחנו? מה אנחנו אבי? קטנים. נמלים. איש לא שואל אותנו, אף אחד לא מקשיב – רק בעזרת מעשי חסד ואהבה. אין לנו אפשרות להחליט להכריע – אין גם ממי לבקש – חלל ריק.

האחים שלך, ימשיכו לומר – הולכים לדולי. לדולי ואבי – ונקרא לדליה גרבר ונשב תמיד יחד – כמו פעם. המשפחה שלך אבי – הילדים, אמא שלך עכשיו בוכים. עכשיו זוכרים. אין נחמה – יש אהבה.

ואם בכל זאת מישחו שמע או שומע אותי – אז תחבקו אותה את דולי – כי קר לה, קר שם בחוץ..

וכמו ששרתי לאמא שלך, דרורה אחותי ז"ל אשיר גם לך:

'שכעת פורחות בעמק, שלל חבצלות הבר ולמרות הכל, למרות הכל, הכל נגמר, הכל נגמר'.

דודה שרה – שרה'לה שרון